

Journal
Memo. A.

Vitt Lu
(Ant)

Fruntimmerna,
sådana de varit, äro och skola blifva:

eller

Qvinnökönets
Böjelser, Vanor, Svagheter, Seder och
Passioner;

för

Giftaslystna och Giftasfiender, för
Ynglingar, Männer och
Gubbar;

med

Anmärkningar, Exempel och Tillämp-
ningar försedd

af

en erfaren

Fruntimmerskännare.

STOCKHOLM,
Marquardska Tryckeriet, 1828.

Den som vill i en bild skildra det högsta goda och det största onda, måle en — kvinna.

Qvinnokönet är den mäktigaste driffjäder till alla ädla handlingar, och grundorsaken till alla olyckor.

Onda andar och qvinnor utgrundar intet skapadt väsende; de öfvergå allt förnuft.

Alla tings eviga harmoni kan endast genom qvinnkönet ega bestånd. Hvad harmoni är, förklarar naturen, och likväl förderfvas den goda harmonien just af det som är för densamma allranödvändigast.

Kärlek är ingenting annat än harmoni; men den upplågas ännu häftigare af hvarje dissonans, emedan med hvarje missljud ökas åstundan att stämma det älskade föremålet bättre för harmonien.

Deraf kommer, att man så ofta ser de eldigaste kärleksflammar dö brådöd i äktenskapet, emedan älskaren hoppas, att han skall stämma sin gudinna harmonisk, och den gifte mannen ser, att han det icke — kan.

Mången musikus, som ser en *vacker flöjt*, håller den också för ett *godt instrument*. Mången yngling, som af en flickas *skönhet* slutar till hennes *godhet*, bedrager sig lika mycket.

Qvinnorna tjena till bevis, att ett fult föremål ofta är öfverdraget med en glänsande och skön *fernissa*.

Ganska ofta ser man icke utanpå, att en frukt invändigt är maskstungen och förskämd, och ganska ofta hafva sköna fruntimmer ett svart hjerta.

Icke dess mindre sker nästan allting här i verlden genom fruntimmrens inflytelse och med deras medverkan.

Poeter och konstnärer hafva gjort ganska orätt deri, att de afbildat *Sanningen* såsom ett fruntimmer. Nyare tiders artister använda qvinnofiguren såsom *Bedrageriets* sinnebild.

Man vill påstå, att just de männer funnit de *Vises sten*, hvilka icke gift sig.

Alla karlar som gifta sig, spela på ett lotteri, der hvar och en hoppas vinna, men blott ganska få träffa *vinsten*.

På afstånd äro fruntimren *briljanter*; på nära håll blott *komposition*.

Äktenskap och kärlek härstamma från tvänne olika ätter. I våra tider är äkta sängen kärlekens *graf* och dårskapens *altar*.

Ju upplystare tiderna äro, dess tidigare bli ynglingar och flickor mogna.

Mången man tror, han är sin hustrus *hufvud*. Det är icke sannt: hon bär sitt eget *högre*.

Hvarest åteln är, dit samla sig roffåglarne, och hvarest ett vackert fruntimmer är, der träffar man kurtisörer i öfverflöd.

Skenet bedrager. I en familj befunno sig en gång tvänne unga fruar. Den ena stod i det rop, att hon ej lät någon af sina många tillbedjare *obönhörd* gå ifrån sig. Den andra passerade öfverallt för en dygdig, *rättskaffens* hustru. Och ändå var denna sista en tiefaldt större synderska, men egde konsten att förstå sig i *högre grad*. Hvilkendera var nu i sjelfva verket föraktligare? Den som icke gjorde någon synnerlig hemlighet af sin passion, eller den som ännu dessutom ville spela *helgon*? För karlarne är det emellertid af en bestämd nytta,

att förställningsgåfvan hos fruntimren icke länge håller prof. Ett ögonblick är nog, att fullkomligen demaskera dem.

En narr är den som tror, att det sker för hans skull, om ett fruntimmer ger honom bevis att han behagar henne. Qvinnorna älska ingen annan än sig sjelfva. Vore egenkärleken icke så utomordentligt stark hos fruntimmerna, så vore det ej heller möjligt, att så ofta ända till vämjelse sladdra för dem det osmakligaste smicker.

Det ges inga så elaka karlar, att icke ännu värre fruntimmer skulle finnas.

De flesta fruntimmers diktan och traktan går ut på att göra och älska hvad de icke borde. På en anständig, för deras stånd passande, kärlek sätta flickorna intet värde. Det måste vara antingen en officer, en kavalier, en komediant, en elegant predikant eller en äfventyrare, som skall göra intryck på dem. Af skadan bli karlarne ofta vise, men så länge världen stått, ha fruntimren i denna punkten aldrig blifvit klokare; lättsinnigt afslå de en äkta förening med någon affärsman eller förmögen handtverkare som vore i stånd att utan bekymmer försörja dem, och gifva sig hellre med någon af de förstnämnda, om han än har ingen vitten att disponera.

Nästan alla qvinnliga varelser hafva lust att vara roman hjeltinnor. Derföre stå också romanhjeltar, äfventyrare, våghalsar och springfeldtar i synnerlig ynnest hos dem; men de arma kräken borde likväl besinna, att alla de utomordentliga hjeltarne lefva blott i romanförfattarens eller poetens fantasi, men existera aldrig i den verkliga världen. Man ser ju, att i våra tider, bland tusenden af mankønet, icke lätt en man finnes, som för en flickas skull mister förståndet eller skjuter sig för pannan.

Mesta framgång hos fruntimren hafva smickrare. En uttorrkad jordmån suger icke begärligare regnet i sig, än fruntimmer de mest öfverdrifna låford.

Löften och eder, hvilka man icke ens drömt om att någonsin hålla, göra likväl hos det vackra kønet den förträffligaste verkan. Smickret antages, äfven om det är märkt med lögnens stämpel.

Låfvar man ett fruntimmer något, hvars uppfyllande icke ens ligger i mensklig förmåga, kan man göra sig säker att tidt och ofta höra påminnelser derom.

Bland tvänne älskare, af hvilka den ena med en redlig mans ton yttrar: "Jag håller hjertligen af Er", men den andra, en narr till

kropp och själ, säger: "Jag tillber Er!" skall säkerligen den sednare vinna företrädet; ty flickorna vilja förgudas och tillbedjas.

Att fullkomligen bevaka en flicka, är omöjligt. Hvem kan hindra regnet att falla? Hvem kan hålla blomman kvar på trädet blott ett enda ögonblick efter det hon lossnat?

Om en sträng på ett instrument spännes alltför högt, så springer den: så går det äfven med flickorna. Samt och synnerligen spänna de nu för tiden strängarne för högt; och således, då de icke nöja sig med hvad den gode Guden beskär åt dem, bli många alldeles utan man. O jemmer och elände, att nödgas lefva en gammal möjungfru!

Omogna gurkor äro ändå mogna till ätning. Så är också en ännu omogen flicka mogen till äktenskap.

Fruentimrens kroppsliga krämpor äro på långt när icke så smittsamma som deras själs-sjukdomar.

Shakespeare säger, att alla onda egenskaper hos karlarne härröra från qvinnokönnet, derföre att karlarne ej kunna födas, utan att qvinnorna hafva del deri. Enligt hans utsago, äro således

karlarnes högfärd, fåfänga, lögn och bedrägeri, ett arf af deras mödrar.

Det är med flickorna och skönheten, liksom med barn och hvassa eggjern. Den som ej förstår att handtera dem rätt, skadar sig dermed.

Ju häftigare en flicka är i kärlek, dess mindre beständig är hon.

En svärnerska som talar med hvar blomma och håller monologer med månen, är visserligen älskvärd och behaglig att umgås med, likväl blott som älskarinna, icke som maka. Den som har lust att i en skärseld plikta för alla sina ungdoms-synder, må taga en sådan till hustru.

En flicka som vill synas lärd och till och med gör vers, koketterar med sin själ lika mycket som med sin kropp, och liknar en mansperson som sminkar sig. Redan som flicka blir hon hustru, emedan hon ständigt går hafvande med vittra idéer och åtminstone en gång i månaden nedkommer med ett snillefoster.

Fruentimrens tolettintriger äro förslagnare än de listigaste häfmäns maschinationer.

Kärleken har mycken likhet med ett rus. Deraf kommer, att man vanligen såfver den af sig liksom vinången.

Vår tids flickor likna varor som man köper på auktion. Den mestbudande — får dem.

Eländig är den kärlek, som låter beräkna sig. Och likväl räkna många flickor vid ett giftermåls-anbud genast på hästar och vagn, lakejer och lysande livréer.

Flickorna tro gerna allt hvad de önska. De förälska sig i de liderligaste krabater, blott desse se bra ut, och de tilltro sig fullkomlig förmåga att bättra dem. Deras fåfånga gör, att de så ofta bli bedragna. Det smickrar deras stolthet, att kallas en vacker karls älskarinna.

Den kärlek som yppar sig redan i första ögonblicket, är ett bevis på det svagaste hjerta. En flicka som genast förräder sin böjelse, liknar en harhjertad kommandant, som öfverlemnar fästningen så snart han får se fienden. Äfven som hustru förblifver hon lika svag: — en skön framtida utsigt för dem som gifva sig med flickor af detta slag!

När ett fruntimmers fåfånga och heder råka i tvist med hvarandra, tappar hedern processen.

Ett fruntimmers goda namn och rykte liknar en ömtålig blomma, som kan skadas af den lindrigaste frost och förderfvas af den ringaste väderpust. Är hon en gång förderfvad, så blomstrar hon aldrig mera, utan vissnar ända ned till roten.

Förbjuden frukt smakar bäst, är ett ordspråk som eger gällande kraft hos hela qvinnökönet. Eva åt af äpplet, emedan det var henne förbjudet; hade man befallt henne det, skulle hon nog låtit det bli orördt.

Ett fruntimmer, som lugnt åhör tvetydiga uttryck, spelar preludium till liderliga utsväfningar.

Flickor, som hafva rigtiga anlag för koketeri, veta ganska väl, att de äro mest retande utan paryr. De som gerna låta öfverraska sig vid toaletten och i negligé, gifva dermed tillkänna, att en närmare bekantskap med dem icke torde vara särdeles svår att erhålla.

En fullständig dräkt gifver värdighet och håller kurtisörerna på afstånd. Negligén lockar dem.

Det fruntimmer, som tål fräcka karlar i sitt sällskap, gifver dermed tillkänna, att fräckheten ej är henne oangenäm.

Någon större skymf kan ej vederfaras ett fruntimmer. än om hennes fästman, på samma tid som han föregifver att *hela hans hjerta tillhör henne*, öfverlemnar sig åt skändliga utsväfningar. Ett fruntimmer, som kan tåla förolämpningar af *detta slag*, är icke värdigt någon *hederlig mans kärlek*.

En fågel som frivilligt går i nätet, förtjenar intet medlidande för det han omkommer. Så äfven de fruntimmer som sjelfva störta sig i snaror och fallor.

Fruentimmerna äro alltid färdiga att bevilja allt åt en *knäböjande älskare*; kan han dertill gråta, — så mycket bättre.

Af hundra fallna flickor hafva nittie sin egen fåfänga, sin lättsinnighet eller brist på förbehållsamhet, att tacka för deras olycka.

Vår tids fruntimmers lättja och slöseri är skulden till den stora mängden af gamla *ungkarlar*.

Många eljest förträffliga flickor äflas efter äran att hafva *omvändt en liderlig karl*, och så gå de sjelfva i fällan, blott *skälmarne* aldrig så litet hjälpa till.

De värsta vindböjtlanne äro helst tålde af damerna. Skurkarne veta också, att de ej behöfva förstålla sig och antaga en dygdig karakter för att vinna det täcka könets ynnest.

Vill man ha någonting utbasunadt genom ett fruntimmer, så behöfver man blott bedja henne att behålla det för sig *såsom en hemlighet*.

Hela det täcka könet tycker om intriger och — *intriganter*.

En *nybörjare* vill intet fruntimmer gerna befatta sig med, emedan en sådan vanligtvis ännu icke förstår sig på det rätta sättet.

I hela skapelsen äro fruntimmerna i sjelfva verket de största lapprisvarelserna, och ändå inbillade de sig vara de viktigaste personnager.

Könet är mycket fallet för *fjesk*. Lugn tycka icke fruntimmerna om; storm är deras element.

Fruentimmerna äro vana att jemra sig utan plågor, att skratta och gråta utan anledning.

Ett allmänt fel hos *qvinnorna* är, att de alltför länge *vilja vara unga*.

Alla kvinnor äro innerligen rädda krukor,
men dristiga i — utsväfningar.

Den Sköna, som vid ett plumpt skämt hål-
ler solfjädern för ögonen, tyckes veta med sig,
att hennes rodnad icke är tillreds att visa sig.

En flicka som gifter sig, gör ganska orätt,
när hon talar om sin förlorade frihet. Genom
äktenskapet ernär hon friheten, och mannen
blir slaf.

Hustrur som medbragt förmögenhet åt sina
männer, tro sig derföre ega rättighet till hús-
bondväldet. Och likväl äro penningarne som
hustrun medför i boet, en sådan småsak, att den
knappt förtjenar nämnas. Deremot gifves det
föremål, som aldrig kunna med penningar be-
talas: de förnämsta deribland äro helsa och en
god äkta man.

Äktenskapets första år är kvinno-uppfostrans
sista. Slår den icke då väl ut, så är all an-
vänd möda förlorad.

I våra dagar lefver en hustru blott för
sitt nöje. Föreningen med hennes man förbin-
der henne ej till någon pligt; blott af artighet
låter hon honom någon gång deltaga i hennes
förlustelser.

Den dagliga njutningen af smicker ingifver
fruntimmerna afsmak för all lugnare högaktning.

Blott i de lägre folkklasserna äro männen
karlar; i de högre äro hustrurna det.

Ett vackert fruntimmer behöfver icke vara
förståndig, ty hennes skönhet ersätter alla full-
komligheter: hon har således alltid det ypper-
sta vett.

Fåfänga gäller hos fruntimren vida mer än
välmåga.

Ett fel har hela kvinnokönet gemensamt:
att berätta dikter, som om de vore den heligaste
sanning.

Den som absolut förnekar kvinnlig dygd,
gör Guds skapelse till ett fuskverk och sönder-
trampar den skönaste ädelsten i tingens rike;
men den som tror, att i våra dagar kvinnodygd
är lika sällsynt som hvita korpar, — den har
icke orätt.

Bland de båda könen har största skicklig-
heten i kärleks-intriger ostridigt fallit på det
kvinnligas lott.

Den bästa kvinna är ändock en — kvinna.

Hustrurna låfva att vara *beständiga* i väl hundra år, och *vackla* redan i första månaden.

Ingen man kan med *fullkomlig visshet* hos sin hustru räkna på ett dygdigt motstånd mot vällustingars anfall; tidt och ofta förnyade angrepp uthärda ganska få.

Qvinnotroheten existerar *egentligen* blott i lagarna som *föreskrifva*, och i romanerna som *dikta* densamma.

Svartsjuka är således den största galenskap; grundad, är den *onyttig*; ogrundad, är den *fullkomligen dåraktig*.

För ett förälskadt fruntimmer är första kysen detsamma som en saltaktig dryck för den törstige: han retar törsten ännu mera, i stället att släcka den.

En manspersons handlingar kunna mycket lättare förutsägas än ett fruntimmers, emedan knappt tie bland tusen hafva bestämda grundsatser. De flesta äro kastbollar för fåfänga, nycker och passioner.

De störste kännare af människohjertat kalla qvinnlig dygd en hal is.

Fruntimmerna äro fästningar, men kunna ej alla från samma håll bestormas. Än eröfrar man dem genom öfverrumpling och djerfhet, än med smicker och presenter, än med suckar och tårar, än genom svartsjukas uppväckande.

För klena att arbeta, orka fruntimmen knapast fördraga syssellösheten, och ändå hafva de icke nog tid att förrätta onyttiga göromål. Den hälft af dagen som sömnen icke upptager, räcker sällan till att arrangera paryren för qvällen och natten.

Sina mäppers hus förvandla de flesta fruar till samlingsplatser för alla modens tjenare: sömmerskan kommer hamn i häl efter nipperhandlerskan, hårfrisörskan är beständigt sysselsatt, för paryrens öfriga behof löpa domestikerna staden omkring, och den larmande lättjan förjagar alldeles den tysta fliten.

Dessa qvinnors dårskap öfverlefver deras skönhet, och efter naturens död kringvandrar i deras gestalt konstens spöke.

Gamla matronors hågkomster och begär äro mycket yngre än deras kroppar. Deras vissnade läppar hålla en *evig likpredikan öfver deras aflidna behag*; jemt och samt måste man höra, att de fordom varit förtjusande, och deras skrynk-

lade skönhet spelar alla den mest blomstrandens roller.

Hustrur lyda emellanåt en gång, för att sedan få *tie* gånger befalla.

Många hustrur upplösa sina hårda män-
ner i tårar, likasom socker i té. När mannen
en gång försmält till vax, som ger efter för
hvarje varm vidröring, så är det förbi med hans
köns rättighet.

En maträtt och en äkta hälft voro nog för
fornverldens menniskor; hvem nöjer sig nu med
sex anrättningar och en maka?

Fruentimren vilja alltid ha roligt; derföre
är det icke svårt för en *munter* vildbasare att
uttränga en tungsint, allvarsam man ur hans
hustrus hjerta.

Minst af allt får man tro fruentimrens sjuk-
domar. Många bli sjuka, blott för att kureras
af en ung Doktor, för att låta deras trohet dö
i deras sjukdom, och för att göra deras sjuk-
säng till deras heders dödsbädd.

Våra dagars mod räknar en mans horn
till hans frisyr, och sin otrohet beslöjar hustrun

nu

nu för tiden på sin höjd lika mycket som sin
barm.

Många hustrur hafva, i sitt ofruktsamma
äktenskap, intet annat barn än deras man.

En hund är ofta fruarnas Cicisbé, och om
venstra vrån af deras hjerta tillhör mannen, så
innehar kreaturet den högra, och får, i barnets
ställe, plats i sjelfva skötet.

Att bära hundar, var i fordna dagar ett
straff för rebeller; nu kånka fruntimmer med
all hedersamhet en mops under den sköna ar-
men, under hvilken de blygas att bära en bönbok.

Man måste beundra fruentimrens hydrauliska
konst att *spruta vatten med ögonen*. Deras
fruktsamhet på detta element härleder sig från
deras hufvuds egenskap, hvilket, likt en svamp,
lätt insuger och vid första påtryckning åter ger
ifrån sig allt vattenaktigt.

Äfven deras förmåga att *svimma* är gan-
ska märkvärdig. Ofta förstå de mycket skickligt
att *göra sig döda*; men deras lifsandar lyda
dock alltid konvenansens lag: de uppväcka sig

alltid i rätt tid ifrån de döda, och lifvet är icke en minut längre borrt, än den bestämda permissionen tillåter.

Mannens lugn beror af hustruns nyck och denna af slumpen.

En välbildad narr, om han än är så fadd som en parfymerad skräddare och så dum som en träbock, sätter ofta en hel fruntimmersrepublik i uppror.

Qvinnorna äro hjeltinnor, när de veta sin dygd ännu i säkerhet; barn, när de försvara, och furier, när de hämnas densamma.

Många hustrur vilja med all makt vara klokare än deras män. Med sådana kan en man som är dum, eller åtminstone ställer sig så, uträtta vida mer än en, om hvilken de misstänka, att han är dem för klok.

Naturen sjelf har förklarat qvinnorna oskickliga att regera, och likväl är regeringsmakten deras favoritönskan. Ofta gifta de sig med dårar, blott för att få regera samt visa sig starkare till kropp och själ, hvilket de, enligt Naturens inrättning, icke äro.

Sluga hustrur veta så förbereda sina män, att desse befalla blott det som de sjelfva vilja.

Då någon frågade *Protagoras*, hvarföre han gifvit sin dotter åt sin värsta ovän, svarade han: "Emedan jag ej kunde gifva honom något värre!"

Fruntimren pladdra gerna: sjelfva deras sorg är talträngd. "Snart" — skref en gång en Dam — "snart skall jag icke mer vara till! Jag förlåter min mördare: måtte Himlen och förlåta honom! — När Ni nästa gång skrifver mig till, så var god att underrätta mig, huru sista balen aflupit, och om jag kan få de omtalade spetsarna till aftalt pris. — Tilläfsventyrs är detta det sista bref Ni erhåller från mig. — Glöm icke att också skicka mig min halsked; jag vill förmoda, att juveleraren nu infattat medaljongen. — Vi ha här ett alltför obehagligt väder. — Gud vare min fattiga själ nådig!"

Det sorgflor hustrurna bära efter sina aflidna män, är som oftast så genomskinligt, att det med skäl kan anses för ett nät, hvare de vilja fånga en annan man.

Den oädlaste spekulation af ett fruntimmer är, att toga en man, i hopp att han snart skall dö.

Mödrar gifvas, som i sina döttrar inpregla den grundsatsen, att den första mannen bör vara gammal och rik, den andra ung och vacker.

Äfven gifves det mödrar, som införa sina döttrar i alla slags sällskaper och på alla baler, endast på det att någon rik däre måtte förgäpa sig på dem; mödrar, som neka tillträde åt de redligaste unga män, hvilka ej äro kapitalister, men öppna dörrarna på vid gafvel för hvarje narr, allenast han har penningar.

För ett fruntimmer är det bättre, att hennes älskare går bortt missnöjd med henne, än att han lemnar henne missnöjd med sig sjelf.

Manspersoner förlåta förr än fruntimren.

Hela kvinnokönet hungrar och törstar efter komplimenter.

Få fruntimmer äro lyckliga i deras första kärlek, och sällan är denna så beskaffad, att den skulle förtjena uppmuntran.

En hustru gör, då hon visar sig artig mot sin man, ingenting mer än sin ovillkorliga skyldighet.

Hvad skulle våra förfäder säga, om de uppstode och såge våra flickor frivilligt välja ogifta ståndet, tala till dess försvar, och lefva i ett slags karlaktig frihet?

Vanligen äro gamla jungfrur elakare, sladderaktigare, trätlystnare och girigare, än hustrur som hafva man och barn.

Mången i fadershuset blyg, timid, beställsam flicka blir en pockande, högmodig hustru, som aldrig tänker på någonting annat än sina nöjen och framlefver sina dagar i sus och dus. Hvarifrån denna förvandling?

Fordom straffades äktenskapsbrott med lifvets förlust. I våra dagar skulle en man, som ville tala om denna stränga föråldrade lag, blott ställa sig för skymfen att uthvisslas.

Huru många hustrur skulle väl få behålla sina hufvun, om denna lag åter sattes i utöfning?

Svagheten kläder väl ett fruntimmer: hon vet, hon känner, att hon intresserar så mycket mera, när hon visar sig som ett ömtåligt väsende. Detta är orsaken, hvarföre många frun-

timmer, om de än må aldrig så väl, likafulle spela sjuka och klaga öfver nervösa krämpor.

På baler och vid spelbordet äro de svagaste fruntimmer hjeltinnor: der hårda de ut, der veta de icke af någon nervsvaghet.

Sedan fruarna följa en otöglad smak för grannlåt och förströelser, är i stora städer ingenting så vanligt som en — hushållerska.

Detta slags vicehustrur ha åtminstone lärt att lyda och att ombestyrta alla hushållningens detaljer, hvarför de tyckas enkom födda.

Litteratören, civilisten, hvarje verldsborgare som omständigheterna dömma till ogift lefnad — alla kasta sig i famnen på en hushållerska.

Ett fåfängt fruntimmer skall ännu en timma före sin död befalla, att man i likkistan lägger henne på den sidan, hvarest hon har en ful fläck i ansigtet, på det dess vackra sida måtte ligga uppåt.

Pesten vandrar i våra dagar uti kvinnogestalt på alla våra gator.

Tack vare våra upplysta tider, här det redan kommit derhän, att hvarje ungt karl om äkta ståndet talar med samma min, hvarmed man vanligen tar in afförande medel.

Den kvinnliga oskuldens klädnad är uppäten af mal. Man hjälper sig nu med en annan af säckväf med fransar af guldapper.

Nu för tiden kondolerar man icke mera någon enkling; tvertom gratulerar man honom; och han tackar af hjertans grunde. "Gud ske låf!" säger han, "nu är jag quitt min plågo-ande," och aflägger utan betänkande ett heligt löfte att aldrig gifta om sig igen.

Om ingen revolution timar i våra seder och våra tänksätt öfver hufvud, så skall äkta ståndet komma ur bruk liksom en gammalmodig drägt.

Forntidens männer älskade sina hustrur verkligen, emedan dessa bemödade sig att förtjena sina makars tillgifvenhet; vi måste hyckla kärlek för våra hustrur.

Om kvinnorna någonsin började skämmas för sin fåfänga, sina svagheter och dårskaper, skulle det snart stå bättre till i verlden.

Åt den man, som ej har någon hemlighet för sin hustru, bör också ingen anförtro någon hemlighet.

Penningar och välde förstå fruntimren aldrig att sköta: de likasom berusas deraf. Ve, ja tvefaldt ve öfver den man, hvars hustru eger beggedera!

I hvarje fruntimmers - societet bildar sladdret regementsmusiken; de slamra immerfort likt sqvaltqvarnar.

De narrar som dö för sina älskarinnor, äro visserligen de dåraktigaste af alla narrar.

Fåfången är hos fruntimmerna, om icke ärfilig, åtminstone epidemisk.

Hvad som guldets eld icke smälter, smälter vanligen qvinnoögats eld.

Ett vackert fruntimmer är naturens herrligaste prydnad; men skönheten är också den farligaste gåfva Himlen kunde förlåna en qvinna. Genom paryren förlorar hon sin skönhet, liksom den äkta perlan under andra sirater mister sin effekt.

Många gifta män upphöja sina hustrur; många hustrur sina män, för att rättfärdiga sin smak. Om de å nyo hade fritt val, skulle de måhända hellre låta hänga sig, än återigen gifta sig med hvarannan.

En hustru som bröstar sig dermed att hon kan öfverlista sin man och hela mankönet, är lik en bedragare, som håller för en ära att vara en skurk.

Den första qvinnans första fel var nyfikenhet, och denna vidlåder hela könet.

Flygtiga fruntimmer umgås gerna med sprättar och narrar, ty desse nära deras dårskaper.

En moder som allestädes låter se sig med sin dotter, gifver tillkänna, att hon gerna skulle vilja bli af med denna öfverflödsvara.

I fruntimmrens svaghet ligger karlarnes styrka.

Hastig förändring i helotillståndet eller sinnelaget, samt böjelse för enslighet och läsning äro de säkraste kännetecken, att en flicka är kär.

I våra dagar öfverstiga kostnaderna för mod- artiklar de verkliga hushållsutgifterna. Den ar- ma mannen måste arbeta sig till döds, för att förnöja sin hustrus kapriser.

Så snart en fru fått i fnurn, att hon i so- cieteten eller på assemblén måste visa sig i den eller den grannlåtsdrägten, får hennes man hvar- ken äta eller dricka i ro, innan hennes begär blifvit tillfredsstäldt.

I våra tider är *sann kärlek* nästan försvun- nen; *kurtisen* har intagit dess plats.

Häftiga passioner äro nu för tiden sällsynta. Man duellerar icke mera för något fruntimmer, sedan deras *uppförande* gjort alla dueller och slagsmål för deras skull löjliga.

Sådan kärleken nu är på moden hos båda könen, öfverensstämmer den fullkomligt med vår karakters svaghet.

Våra tiders lagstiftare kunna gerna ur lag- böckerna utplåna alla lagar emot *våldkränkning*. Våra *Lukretior* hafva inga *Tarqviner* att frukta för.

Det gifves ej mera några förförare, utom för flickor, som gerna *vilja* bli förförda. *Våld*

behöfs icke mera; emedan alla gifva sig *frivil- ligt*. *Toleransen* råder ju nu öfverallt.

Tre fjerdedelar af mankønet äro utan all kraft och värdighet; derföre ges det så många flygtiga, slösande, okyska och oförskämdt högfär- diga qvinnor.

Naturen har velat, att hustrun aldrig skall upphäfvä sig öfver mannen. Från denna eviga subordination frisäger henne ingenting, om hon ock besitter hela verdens thron.

Vid en viss ålder bli många fruntimmer — bünsystrar.

Hafva de en gång uppgifvit eröfringslyst- naden, så iakttaga de den strängaste återhåll- samhet, bivista alla predikningar, läsa flitigt po- stillan, biktä sig tätt och ofta för själasörjaren, och tro sig dermed göra utomordentligt goda verk.

Vår tids fruntimmer ha förlorat sitt köns intagande karakter, den naiva enfalden och blyg- samheten. Man älskar dem, utan att låta fångsla sig, och de hafva flera älskare än vänner.

Emedan de icke mera, såsom fordom, äro skickliga att förvärfa sig *högaktning* jemte kär-

leken, så se de sig vid annalkande ålderdom
öfvergifna af hela världen.

En flickas roll är den förskräckligaste man
kan tänka sig. Man lär henne tidigt koket-
teri, inpreglar i hennes själ kärlek till de kon-
ster som egga och försköna vällusten, lägger
henne ingen annan pligt på hjertat än den att
behaga, och ändå fordrar man, att hon skall
frångå ändamålet med denna undervisning, att
hon skall vara kall och döf för den förnöjelse
hennes behags intryck väcker, att hon, med ett
ord, skall vara fullkomligen känslolös.

Oundvikligt skall då den som icke är född
till *helgon*, bli en *hycklerska*. Hon får hvarken
skratta eller sucka: man vill att hon på en gång
skall vara och icke vara flicka.

Antalet af de flickor som öfverskridit man-
barhetens ålder, är oräkneligt. Man ser, att äk-
tenskapet blifvit ett tryckande ok, hvilket man
med all makt söker draga sig undan.

I vår tid äro flickor, som *af eget val* för-
blifva ogifta, icke sällsynta i medelklasserna. Sy-
strar, kusiner och vänner, arrangera så sina affä-
rer, att de kunna lefva tillsammans och dö hos
hvarannan — utan männer.

De dummaste, fåfängaste och fulaste bland
Evas döttrar äro modens största beskyddarinnor.
Under ett sådant berg af grannlåt och bjets som
de gemenligen bära, undangömmas bäst både
kroppens och själens lyten. Skönhet och vett
behaga alltid säkrast i de enklaste former, och
behöfva ingen yttre paryr.

Vackra flickor spassera helst i sällskap med
fula, för att genom kontrasten ådraga sig de för-
bigåendes uppmärksamhet.

Hustrurna beherrska tre fjerdedelar af verl-
den, emedan bland fyra af dem åtminstone trenne
beherrska sina männer.

Fruentimren äro verkliga *barn*, som man
roar med fåfängans och galanteriets lekverk.

The ... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

